

Василь Базів

Антихрист

Україна і Росія:
Війна престолів

Харків
«ФОЛІО»
2024

**Том 1. Свята Русь-Україна
і нехрещена Московія
(1169—1917)**

●

Розділ перший АРМАГЕДДОН У ЦЕНТРІ ЄВРОПИ

ОСТАННЯ СВЯЩЕННА ВІЙНА

Щоб перемогти у війні, треба знати, хто ворог і чому він вбиває нас. Хто вони, загарбники України у XXI столітті, яких упродовж нашої тисячолітньої історії не злічити? Чому вони розв'язали війну у центрі Європи?

На, здавалося б, тривіальні запитання у нас немає правильної відповіді. Трагедія у тому, що ми справді не знаємо, хто вони. В ніч віроломного нападу затріщав у головах мільйонів українців, особливо російськомовних, штамп облуди — як це так, вони ж — брати?

Не брати вони, і ніколи не були. І не просто та безневинно: вони — не ми, і ми — не вони. Вони завжди були нам не просто чужими, а були ворогами.

У викладі цієї теоретичної та практичної аксіоми й полягає завдання моєї книги, у якій автор робить таку, вкрай необхідну нам нині, домашню роботу — викладає не сфабриковану і містифіковану, а реальну і справжню історію держави, з якою у нас війна, уже, за найскромнішими підрахунками, 43-тя за вісімсот років. Хоча насправді, це одна 800-літня війна, яка ніколи не припинялася навіть тоді, коли траплялося нетривале перемир'я на фронті мілітарному.

Коли будемо знати правду, хто вони, у нас буде зовсім інше, правильне розуміння — чому вони напали на

нас. Я пишу передовсім для тих, котрих я зустрів у окопах, щоб вони достеменно знали, хто по той бік лінії фронту.

Я міг би уподібнитися до француза, який пише правдиву історію Німеччини, чи до китайця, який пише правдиву історію Японії. Але аналогія не така прямолінійна.

Я пишу правдиву історію народу, який украв історію мого народу. Те, що вони називають їхньою історією з часів Русі, — то наша історія, а не їхня. Їхня історія — зовсім інша, і я, неначе Христофор Колумб, відкриваю її — нам, усім на світі, справжню, а не вигадану РФ.

Уявіть, що у вашу рідну хату вривається дикун у лахміттях, щоб заволодіти вашою домівкою і вбити вашу сім'ю. Він усе-таки неспроможний забрати у вас життя. Але він забирає у вас найдорожче, що становить вашу людську гідність, — ваше чесне ім'я. За мовчазного потурання сусідів цей допотопний андрофаг живе під вашим прізвищем і присвоює вашу біографію та привласнює ваш родовід. Він проголошує на все глобальне село, що ваші батьки, діди і прадіди, кров яких тече у ваших жилах, — то його пращури, а вас просто нема і не було ніколи.

Чому вони вкрали чужу історію і відмовились од своєї? Вони вважали, що їхнє походження — дике і ганебне, тому вирішили привласнити чуже, тобто наше походження, — цивілізоване і гідне, сповнене найвищими чеснотами.

Українці знають зі шкільної лави, як писав злочасний Валуєв про нашу мову, якої для Москви «нет і бить не может».

Але що там Валуєв про мову в XVIII столітті, коли ми маємо Путіна вже зараз, який говорить нам сьогодні не просто про мову, а про нас, українців, узагалі.

Найперше, зриваючи у супрязі з Німеччиною та Францією наш вступ до НАТО на Мадридському саміті, він за-

являє, що такої держави, як Україна, нема і не може бути. Ми, неначе глухонімі, плещемо вухами, а він справді-таки зриває наш вступ до НАТО, бо, якби не стався цей зрив, війни ніколи не було б.

Тепер він пішов далі. У Валдаї новоявлений московський шаман заявляє, що вже не держави нашої, а нас, українців, немає. Те, що мешкає на території від Харкова до Львова, — то частина російського народу. Путін пояснює, що ті, які живуть у Києві, ніколи не були українцями, бо вони такі самі росіяни, які живуть у Москві.

Теперішня офіційна Москва пішла далі від офіційної історіографії СРСР. Тоді ми були, як відомо, братами із одної коліски, а тепер ми вже навіть не брати, бо нас немає як таких.

Путін — не божевільний теоретик від історії і скажений доктринер. Він глава держави, який за посадою має теорію робити практикою. Політик — не бібліотечний учений, він має ідеологію втілювати у життя.

Не на семінарі на тему історичних галюцинацій, а на військовому параді на Красно-кривавій площі Путін оголошує наказ тим, котрі воюють із нами на Донбасі. Він — месія і голос з небес, а насправді, голос антихриста із Престолу сатани, дає йому доручення — відновити «історическую Росію».

Що це таке? Та що там «відновити СРСР», розпад якого він вважає найбільшою катастрофою на планеті Земля. Який, нафіг, СРСР із його союзними республіками, із тою «клятою» Україною, яка, власне, той союз і розвалила.

Ніякого союзу часів Андропова і Горбачова. Даєш «історическую Росію» Петра I початку XVIII століття, коли

ніяких видуманих республік і народів не було. «Єдіная і неделімая», як за Нарішкіна Петра. От що має бути відновлено за Путіна Володимира.

От чому він пішов на нас війною.

Його війна проти України — не проти всіх. Ті, які згоджуються бути тими самими «русскімі», тих залишаємо у стійлі, а котрі кажуть, що вони українці, тих треба вбивати. Повбивати всіх.

Марудна то є справа — у теорії доводити, що їх немає. Коли їх усіх, українців, повбивати, тоді вже їх не буде. І доводити нічого не треба. Навіть якщо й були, то вже немає в «історіческой Россії», яку Путін відновлює поки що на Донбасі, а далі піде на Київ визволяти «русскіх», яких «кляті» галицькі бандерівці перейменували на міфічних українців.

Отже, хто вони і що вони хочуть від нас — є відповіді у цій книзі нашого ратного буття.

А тепер головне — за що вони воюють? Навіть маразм про відновлення кордонів 300-літньої давності не може слугувати тлумаченням того вселенського дійства, в якому нам, українцям, відведено галактичну роль. Якби зараз німці чи французи, англійці чи китайці, іспанці чи португальці почали відновлювати свої «історіческіє» імперії? Цей сказ нині навіть на думку не спав би нікому із власть імущих. Тому із перенесенням кордонів, загарбанням земель, що вже в епоху четвертого технологічного укладу не додає державі могутності, — суто московське божевілля. Але було б не так тривожно, якби було насправді так просто — шукати першопричини у політиці чи геополітиці.

Справа у тому, що реальна, справжня історія Росії, яку викладено далі, дає апокаліптичний висновок: Ро-

сія — обитель антихриста. Пристанище того самого Звіра із «Одкровення» Івана Богослова. От що не може не виявити кожен чесний мислитель, який намагається пізнати, що таке Орда-Московія.

На Донбасі українці воюють із антихристом. Во ім'я Ісуса Христа. Во ім'я спасіння людства.

Наша війна із Ордою-Росією — то війна ангелів із демонами, які зіткнулися на полі Армагідо у центрі євразійського субконтиненту. «Армагеддон на Майдані» — так називається мій роман-реквієм, виданий в Україні та США англійською мовою про розп'яття «колективного Ісуса» посеред білого дня у центрі Європи, коли безбройних українців убивали московські кати, як перших християн часів Нерона.

Наш Армагеддон продовжується. І Всевишній не знайшов нікого сильнішого і достойнішого на планеті, здатного стати на прю із антихристом, окрім нас.

Наша війна — священна, як джихад для мусульман. Проти ординських нехристів, бо їхня історія свідчить, що вони таки ніколи не були хрещеними, а до нашого Хрещення кремлівські ординці не мають ніякого відношення, бо із землянок первісних дикунів вони повиповзали тільки 300 літ опісля, бо варварами вони ніколи не переставали бути впродовж 800 років.

Перша священна війна — так у вселюдській історії названо війну, яка тривала у 595—583 роках до нашої ери на території сучасної Греції, куди Слово Боже прийде лише через тисячу літ.

Священні війни — то війни не за землі чи багатства, а за душу людську. Дух провадить праведників проти поган, і таких воєн, духовних, не злічити у вселюдській історії.

І от остання священна війна прийшла у центр Європи, на українську землю опісля 1000-літнього нашого Хрещення, коли на прю із моксельськими андрофагами (людожерами, за Геродотом) стали тамплієри ХХІ століття, благословенні воїни Всевишнього із лона християнської Київської Русі.

Ми у цій війні перемагаємо триумфально і божественно, як і належиться Війську Господньому. У царині геополітичній, приміром, є такий міт, що мокселі воюють із нами, щоб ми не вступили у оборонний Північно-Атлантичний альянс народів. НАТО — от чого вони бояться, як карі небесної.

Але ми вже зробили чин, у стократ важливіший, ніж вступ до НАТО. Ми отримали Метрику від Бога з рук Вселенського Патріарха про нашу божественну екзистенцію, про наше право на присутність у Божому Домі, про нашу духовну свободу.

Томос — це наша перемога над ними, з якою не йде ніяке взяття рейхстагу, з яким вони носяться як із писаною торбою.

Томос — це рівновелика наша перемога із перемогою в національно-визвольній революції 1989—1991 років, яка увінчалася відновленням молодого держави античної нації 24 серпня 1991 року.

Томос — це повторне Хрещення Русі-України після визволення із дому неволі у казематах московського сатани.

Томос — це чин тисячолітньої ваги, рівновеликий із чином Рівноапостольного князя Володимира.

Ми Божою печаттю посвідчуємо, що ми — не вони, залишивши їх за поребриком в обозі антихриста та поза межами Царства Божого, на сторожі якого нам судилося стояти.

Наш могутній національний Розум устами великих українських мислителів завше влучав гострими проникливими стрілами у пізнавальні глиби того, що діється з нами у цьому прекрасному світі, котрий нам судилося рятувати ціною власного життя та зі зброєю в руках, особливо зі зброєю, яка є у стократ могутнішою розщепленого атома і якою є злучене із Правдою Ісуса Слово. «Залишимо сліпонародженим шукати головну причину цього жаху в матеріальному видимому світі — а саме в суперечках про державні кордони, про землі, про земні багатства, — писав у минулому столітті великий Дмитро Донцов. — Причина полягає в іншому. Почалася боротьба між чистим і нечистим в області духа. Це боротьба між старою дійстичною цивілізацією Заходу і силами сатани, які готують свою остаточну атаку на неї. Це не боротьба за території чи програми, але за створену за образом Божим душу людини».

ПРАВОСЛАВНІ ЧЕКІСТИ. АНТИХРИСТИЯНСЬКА ВЕРСІЯ ХРИСТИЯНСТВА

Путін у поточний історичний момент, а саме на старті третьої світової війни, яку Москва вже веде в Україні, називає два види зброї масового знищення, якими Кремль уже вкотре завойовуватиме світ у ХХІ столітті, — атомна бомба і православна церква.

Перший із цих вершників Апокаліпсису має спопелити тілесно-матеріальну субстанцію *homo sapiens*, а другому належить вразити Душу — божественно-космічну субстанцію, якою, за Промислом Божим, наділено Людину.

У Москві розгорнули, за існуючими тут звичаями, грандіозну «стройку века» — найбільшу в світі православну церкву. Будувати об'єкт буде «стройбат», головним виконробом призначено заступника міністра оборони по тилу. Щойно особистий внесок у фінплан «постройкі» вніс найбагатший на планеті, за свідченням ведучого CNN Фаріда Закарії, олігарх-клептократ, підполковник Путін.

У цьому акті кремлівського «одкровення», тобто на церковному будмайданчику, відбулося поєднання двох видів апокаліптичного знищення людства. Християнський храм, що за покликанням є місцем зустрічі з Богом, котрий дає людині Життя, будується руками тих, котрі за фахом мають Життя у людини відбирати і вже відбирають саме зараз на українській землі.

Відбулося злиття войовничого «православ'я» і смертоносного атома. Акт символічний, у якому перед здібленим в остраху людством постала Москва.

Акт, спрямований у майбутнє. У знищення цього майбутнього. У його фатальну апокаліптичність.

Як так сталося, що в екстазі злилися Життя і Смерть, коли храм, над яким височить Хрест як знак божественного людинолюбства, стає обителлю диявольського людиновбивства, як Християнство перетворилося на знаряддя Зла?

«Нема дотепер справжньої історії справжньої Московщини, тобто такої, яка подає не лише перебіг історичних подій, але й ті незримі духові сили Московщини, що ті події спричинили» — беру на себе ексклюзивну місію відповісти на цей виклик великого мислителя Х. Ортеги-і-Гассета.

Моя історія Росії — не перебіг подій, а саме так — «незримі духові сили, що ті події спричиняють». Моя історія Росії — не механіка історії, а її хімія. Не евклідова фізика

наочного прояву, а квантова фізика про молекулярний ряд цієї позаприродної речовини, якою є Росія.

Моє дослідження — це невідома, нова історія Москви. Я відкриваю вам Москву, бо про неї нині знають у світі не більше, ніж про Америку до Колумба.

Є два види Історії — Історія, яку ми знаємо, та Історія інша — та, якою вона була насправді. Моя мета — визволити другу із тенет першої. «Найбільшою силою Росії було те, що європейці не знали нас, москвинів» — це одкровення від чи не головного жерця московського мракобісся Федора Достоевського. Не знали та не знають і після Достоевського.

Історія як наука — це вивчення подій. Моя історія — не фактологічна. Її об'єктом є не держава чи народ, а душа, яка витворилася на велетенському просторі євразійського суходолу. Чи, точніше, те, що мало бути б на її місці.

Автор унікальної книги про Ісуса Христа «Зелот» Реза Аслан із приголомшливою влучністю дає ключ до шифрограм божественних меседжів: апостол і друг Ісуса Лука «уявлення не мав, що сучасний світ розумітиме під словом «історія». Уявлення про історію як критичний аналіз подій минулого, які піддаються спостереженню та перевірці, стануть породженням епохи Нового часу. Ця ідея була абсолютно чужою для авторів євангелій, для яких історія була не виявленням *фактів*, а розкриттям *істин*. Їх більше цікавило не те, що відбулося насправді, а те, що це означає».

Я пропоную зайнятися розкриттям істин, які, як відомо уже із науки самого Ісуса, будучи пізнаними, стають наймогутнішими визволителями, бо ми у відчаї не знаходимо їх у матеріальному світі, опинившись під окупацією антихриста. Я пропоную збагнути не ланцюг подій у репортажній хронології, а какофонію порухів душі, які

породжували ці події. Йдеться у такій історіографічній методології не про те, що було, а чому, на жаль, було і, на превеликий жаль, може бути. Може бути у майбутньому з тієї причини, що так було у минулому.

Змінюються хани і царі, генсеки і президенти, але не змінюється молекулярний склад душі. Скалічена, спотворена, озвіріла і осатаніла. Якщо так можна сказати про душу. Підкажіть мені лінгвісти — який антонім у слова «Душа»?

Одразу оголошую резюме: Росія була і є такою, тому що вона ніколи не була християнською.

Московське православ'я — це антихристиянська версія християнства.

Антипод християнської цивілізації, якою є лютий ворог Москви, — Європа.

Знаменитий Самуель Хантінгтон поділив людство на вісім складових — цивілізацій, і в основі виокремлення — релігійне ядро, особливий спосіб взаємин людини із Богом. Гарвардський мудрець не ділив якимось цілісну ісламську чи індуїстську цивілізацію, а християнських подав аж дві — власне християнська і православна. До речі, причинами грядущих світових воєн буде не зіткнення ідеологій, як в останньому випадку — зіткнення капіталізму із комунізмом, а зіткнення релігій.

Із «Апокаліпсису» від Івана Богослова відомо, що антиподом Христа є антихрист. Божественне одкровення, включене до Святого Письма, зродилось у пророцтві близького друга Ісуса десь років зо триста після Нього, і легіонів тлумачів упродовж століть не злічити.

Але одним із найпроникливіших серед них був російський священник Олександр Мень. Місце проживання та середовище, в якому йому судилося проповідувати

Христове віровчення, дало йому підстави винести на суд людський і Божий услід за Блаженим Августином своє одкровення у трактаті «Апокаліпсис» і назвати те, що було перед його очима «містом антибожим, містом, де всі вищі християнські вартості — навиворіт... Це наче карикатура, гротеск на Агнца, це — тінь Христа, пародія на Нього».

За цей портрет Москва нагородила живописця — Отця Меня по-звірячому вбив агент КГБ. Чисто московська страта — сокирою по голові, у лісі, по дорозі до храму.

Ісуса ніколи не було у Москві — вердикт від легендарного розвідника і блискучого письменника, котрий родом із Тернопільщини, Петра Лелика, який пішов із цього світу за загадкових обставин та залишив мені рукописи своїх неопублікованих праць.

У Москві був і є антихрист. На підтвердження цього я виношу ці штрихи до антихристиянської історії Росії.

Після паломництва на Святу Землю, ступаючи слідами Ісуса Христа, я написав епічний роман «Хрест», номінований на Шевченківську премію і опублікований англійською мовою у США, як твір українського автора, вперше в історії української літератури виданий у цій країні.

«Хрест» — це художня версія перемоги Ісуса над антихристом, здобута руками та серцями українських тамплієрів ХХ століття.

«Антихрист» — це документальна версія антиреалії, в якій вершить свій сатанинський бал сусідній антибог.

«Хрест» і «Антихрист» — це діалог битви ангелів і демонів. На наших очах. У нашому житті. І з нашою присутністю на полі бою. Із мечем у руках, яким є Слово.

Космічний Промисел Всевишнього під назвою «Томос» нам іще належить осмислити. Якби не нищили своїм

святотатством Акт Промислу Божого дякони від політики, визволення українського Християнства — це визволення з-під пазурів антихриста.

Визволення тільки розпочалось, і до цілковитої та триумфальної перемоги Ісуса на сплюндрованій антихристом Україні ще не близько.

Але, вирушаючи у бій за Христа, послухаймо все ж онука греко-католицького священника із Волині Достоевського і спробуймо позбавити Москву її головної зброї, яка полягає у тому, що, її, Москви, ми не знаємо.

Я хочу, щоб ви, українці, її знали.

Зміст

Том 1. Свята Русь-Україна і нехрещена Московія (1169—1917)

<i>Розділ перший. Армагеддон у центрі Європи. . . . .</i>	7
Остання священна війна	7
Православні чекісти. Антихристиянська версія Християнства	13
<i>Розділ другий. Доправославна Русь-Україна. «Христос раждається» у Києві. . . . .</i>	19
Чи була княгиня Ольга католичкою.	19
Хрещення князя Володимира. Сліди ведуть до Скандинавії	31
Вселенська катастрофа 1054-го. Київ стояв над розколом Христової церкви і у народженні православ'я участі не брав	38
Корона Київської імперії.	48
<i>Розділ третій. Андрофаги. Молекула Моксель . . . . .</i>	56
Походження Московії не має нічого спільного із Київською Руссю	56

Геометрія антропогенезу.....	71
<i>Розділ четвертий. Панмонголізм</i>	79
«Золотая моя Орда!».....	79
Татарська еліта Москви: від 1237 року і донині (Поіменний список).....	87
Некороновані чингізи. Царів не було не татар!.....	89
«Плюнь на суку!», або Хто створив російську літературу.....	95
Довічне рабство, або РФ — тип держави Батия	99
Поглинання простору. Єдина у москвича «мечта» — чужа земля	103
Війна і мир (Хронологія агресії і народовбивства)	108
Анд Олександр Батий, він же Невський	115
Дрочило, або «Басні Крилова» від Неви до Куликова ...	119
Хан Менгу-Тимур — засновник Москви. Наш Юрій Мономах має таке ж відношення до заснування їхньої столиці, як Томас Джефферсон до заснування Пекіна.....	128
«Неперевершена майстерність рабства», або Епілог до Менгу-Тимура від Карла Маркса.....	142
<i>Розділ п'ятий. Церква у юрті.</i>	
Православний син божий, Чингізхан	146
Лінія самоідентифікації: від Кіріла до Кіріла, або Хан Менгу-Тимур як батько Московського патріархату	146

Нехрещена Росія. Московія до хрещення Київської Русі не має ніякого відношення	159
Московське православ'я — це християнство без Ісуса	169
«Свята трійця» батьків-засновників, або «Предпослалъ его Земной царь Царю Небесному»	175
<i>Розділ шостий. «Скрепи»</i>	186
«Тремтіння баранів»	186
«Скреп» № 1. Огірі генофонду	188
«Скреп» № 2. «Білі голуби», або Оргії кастрата від батюшки Кіндрата	192
«Скреп» № 3. Глисти по-сибірськи	196
«Скреп» № 4. Мутанти, або «Любите Россию, мать вашу!»	200
«Скреп» № 5. Іконостас юродивих	203
<i>Розділ сьомий. Апокаліптичні звірі.</i>	215
Антихрист во плоті	215
«Потвора, що її виригнуло пекло»	219
Упири на троні	227
«Третій Рим» у гноївці	241

Том 2. Престол сатани (1917 рік — наші дні)

<i>Розділ перший. Вівтар звіра</i>	257
Месопотамська маячня Дзержинського, або Откровення про Москву від Ісуса Христа	257
Чорнобильський реактор на Красній площі	262
Кремль на цвинтарі	269
Атомний гриб мавзолею	271
Герої Радянського Союзу. Вони вбивали ідола у гробі . .	278
Вавилонський «скреп победобесія»	280
 <i>Розділ другий. Вбивця Бога</i>	283
«Різдво» антихриста	283
«Хрестолом» Уривок із роману Василя Базіва «ХРЕСТ»	298
Кат на знаменах	311
Московські поцілунки Юди	318
Демони у рясах Уривки із роману «Хрест»	326
Хрестопадіння мокселів	332
Замах на Ісуса Уривок із роману «Хрест»	340
Спірідон і Софія	358
Пограбування небес Ленін — нащадок Андрія Боголюбського. Путін — внук лакея Спірідонушки	361

Конання диявола Як вбивали іконозлодія Андрія Боголюбського і його спадкоємця, хрестолома Володимира Ульянова	371
<i>Розділ третій. «Третій інтернаціонал» у «Третньому Римі»</i>	380
Царизм=комісаризм	380
«Четвертий Рим» імені Сталіна	384
<i>Розділ четвертий. Дипломатія у церковних ризах . . . . .</i>	394
Посол Ватикану в Україні: «Росія стала пеклом»	396
Посол України у Константинополі: «Гніт Московії так і не зміг підірвати силу українського народу»	403
<i>Розділ п'ятий. Українські тамплієри ХХ століття . . . . .</i>	413
Голгофа над Карпатами	413
Як Папа Римський врятував Івана Грозного	414
Злука Києва із Римом, або Чому Антонію Поссевіно віддав перевагу Іпатію Потію перед Нікколо Мак'явеллі	419
Церква у полоні	427
Собор 46-го: угода з дияволом.	429
Катівня Уривок із роману «Хрест»	436
Верховинські катакомби християн.	438
Сакральні жертви, або Сокира як священна «утварь» московської церкви	443
Яблука із могили немовляти.	449

Розділ шостий. «Тріумф і колапс комунізму у ХХ столітті: український історичний досвід у світовому контексті» . . . 455

«Жидівська самохвальба»

*Як доктор Віденського університету Іван Франко
піймав бібліотекаря Карла Маркса на плагіаті 455*

Пік московського комунізму — 100 мільйонів трупів. . . 459

Сексот — головний «рушій історії» 463

Донос — «святе письмо» москoviта. 463

Московська м'ясорубка для українських комуністів. . . . 464

10-мільйонний голокост

*Заповіт Ілліча: «Куркулі — це найбільш звірячі, найбрутальніші,
найдикиші експлуататори. Безоглядна війна куркулям!
Смерть їм!». 469*

Європа на колінах 471

*Війну не прогала Москві тільки Україна. З Гітлером
Сталін воював 4 роки, а з Українською Повстанською
Армією — утричі довше 473*

Важке занурення утопленика 474

Український Лаокоон. У тенета релігії ненависті 481

*Розділ сьомий. Біблійний велет України. Коли вас не
величають раби на землі, ви досягаєте вічність на небі . . . 483*

За «боєприпасами» приїдуть.

До Софії Київської на Римському пагорбі 483

*Два Йосифи. Кремлівський голяф Йосиф Сталін
і український воїн Всевишнього Йосиф Сліпий 486*

*Товарняки для єпископату. СРСР виграв війну у Гітлера,
але програв війну Сліпому 490*

*Маршал проти Митрополита. Нещадна поразка
Жукова 493*

Перші мокселі у Ватикані	497
Замах у Римі. Дочка і зять Хрущова мають вмерти	499
Спецоперація Папи Івана ХХІІІ і Джона Кеннеді.	501
Папа вивчає карту Сибіру.	503
<i>Розділ восьмий. Патріарх людства. . . . .</i>	<i>505</i>
«Божий вікінг» як визволитель України	505
«Летючий слов'янин»	506
Хто розвалив комунізм?	512
Якби Кароль не був Папою, він міг би стати футболістом	517
Апостол Духа	523
Нащо Папі Україна?	527

**Том 3. Україна і Росія: війна престолів.
Священний Томос і скрепи мракобісся**

Розділ перший. «Існування України — то оголошення війни Росії», або Що буде з українцями, коли Московія виграє 539

    Чому Щербицький поміняв паспорт 539

    Про що клетотів кремлівський кратер генеральної стратегії Росії 20 років тому 541

    «Став двумя различными государствами, Россия и Украина стали по разные стороны геополитических баррикад» 545

    Динаміт, який підірвав СРСР. 549

Розділ другий. «Герой» половецьких воєн, або На городі — бузина, а в бункері — Путін 552

    «Дякую тобі, Боже, що я не москаль» 552

    Як Денікін подруживсь із Держинським. 554

    «Дайош» Росію часів Наполеона і Бісмарка! 558

    Як половці та печеніги Москву брали 561

Розділ третій. Вогонь корегує Вінстон Черчилль, або Капітуляція як атрофований «Мускул миру» 565

    «Нове обличчя» мало 66 років, коли прийшло рятувати Європу 565

    «Все, що я можу вам запропонувати, — це кров, важка праця, сльози і піт». 570

    Найвидатніша Людина ХХ століття: «Нації, які гинуть у бою, відроджуються. Нації, які здаються, зникають». . . 574

<i>Розділ четвертий. Неокомінтерн у «Єрусалимі», або</i>	
Світова «православна» війна	576
Погони московського Месії	576
Семимільярдний Кумар, або Щосекунди нас стає на троє більше!	579
Вселенський розпач за коефіцієнтом Джіні, або Що робити із «неправильним» людством.	584
Олігархічний канібалізм, або Масна пика глобального егоїзму	586
Бичі Божі, або Збірна команда світу виходить на Олімп	589
Однопроцентна настоянка московської трутизни	593
Гордяня Мефістофеля, або Мішень на враження — золотий мільярд.	595
«Сталінський імпульс православ'я».	597
Православні усіх країн, єднайтеся, або Чи стане Далай-Лама заступником Гундяєва	598
Аскеза луб'янських гобсеків, або Ватикан мусить упасти!	600
Ідентифікація біса	602
Чому із Києва третього Риму не вийшло?	603
Т. в. о. Бога — підполковник у відставці, або Авгури подвійної моралі.	605
Кремль — бункер глобальних лузерів, або Иванушка-дурачок — проти Венери Мілоської, вошивий Федот — проти доктора Фауста	608
Чому китайці полюбили Ісуса, або Єрусалим в околицях Шанхая	617
Айсберг у степах України, або Із виписки психіатра: «Владимир III і Третя республіка»	622

<i>Розділ п'ятий.</i> 75 років: від окупації до окупації. Чому Путін напав на Україну після Гітлера, або «Православний» фашизм Путіна як продовження «арійського» нацизму Гітлера	626
Павло Турухін: «Православний фашизм — це спасіння для Росії»	626
«Православ'я у законі», або «Християнський» талібан.	632
Московський батько фюрера	636
А «отцы воевали» за Гітлера!	639
Шеф Гестапо Мюллер хотів викрити Штірліца, але дружив із Берією	648
Russia Today: «Росія йде по шляху Муссоліні і фашизму»	654
Москва. Кремль. Зразково показовий фашизм	657
 <i>Розділ шостий.</i> Спецназ антихриста	 662
Перша шеренга окупантів Криму — диверсійна висадка зондеркоманди ФСБ, відомого як РПЦ	662
Окупант: «Русская православная армия»	668
«Православний» гімлер, він же заступник патріарха РПЦ	671
Хто головний геббельс православного фашизму? Митрополит пітерський Іван Сничов	673
Підпільний московський спрут Юди	676
«Дорога смерті» його всесвятості, або Чи пролізе крізь вушко голки у рай патріарх-олігарх, «аскеза» якого коштує чотири мільярди доларів.	684
Свастика на Кремлі.	688
Фашизм вчк Москва вчк Кремль вчк.	695
Власівці, фашисти, білогвардійці у степах України	697

«Православні» упирі, або Звір знову прокинувся	704
Витяги із фронтової хроніки російсько-української війни українських спецслужб	704
Зішестя духа антихриста, або Нерон перевертається у гробі. П'ятидесятниця «православних фашистів» у Слов'янську	707
<i>Розділ сьомий. Вселенська карта Головерха . . . . .</i>	<i>711</i>
Сценування вирішального удару	711
Кукіль колаборації в театрі бойових дій	715
Гундяєв: «Святейший Патріарх Алексий ушёл, оградив нашу церковь от трудного времени»	722
Спецоперація «Ліквідація Митрополита» Агентурно-медична війна у лікарняній палаті	724
«Валькірія» по-донецьки. «Полювання на вікарія», або Дені Дідро і паніматка Калісфенія	732
Деокупація Історії, або Як українці XXI століття відвоювали в Орди Київську Русь	741
<i>Розділ восьмий. Х. Р. ІСУС: «In hot signo vincit» («Цим переможеш»). Томос. Епопея тисячоліть. . . . .</i>	<i>749</i>
Собор Крит—Київ. Нині — після вчорашніх тисячоліть	749
325-й і 787-й. То було позавчора, до нас: два собори до критсько-київського	753
1438-й. То було вчора, до нас. Знову Собор. Флорентійський. Майже Київський. Найголовніший в історії вселенського християнства	759
2016-й. То було нині, при нас: не так далеко — 578 років — від Апеннін до Криту	767

Сіјус регион, ејус религио, або Таємна висадка на береги Босфору спецпосланника від Президента України	778
Союз із Туреччиною. Богдану Хмельницькому це вдалось. А Петру Порошенку?	783
Полон президента Туреччини у Мармарисі, який не відбувся, або Хто першим зателефонував Ердогану.	791
«Фол» владики Філарета	795
<i>Розділ дев'ятий. Бліцкриг тисячоліть «Найбільша поразка Путіна» . . . . .</i>	<i>801</i>
Твердиня над Босфором на ім'я Варфоломій	801
«Новичок» для Патріарха, або Некрасиво підозрювати, коли впевнений	807
Провальна місія дипломата Лисиці, або «Басня Крылова» про добровільну здачу Константинополем Києва Москві у XVII столітті	811
Томос РПЦ імені ВКП(б), або Нарком НКГБ Меркулов як хрещений батько патріарха Кирила	816
<i>Розділ десятий. Провал престолу сатани: як це було, або Протокол Небесної канцелярії, за вселенським хронометром Божого Промислу . . . . .</i>	<i>820</i>
<i>Розділ одинадцятий. «Томос: «Для вічного доказу і постійного представлення» . . . . .</i>	<i>847</i>
Метрика про народження із правом на життя вічне	847
Звершилось! Соборна мудрість предвічної Софії	853
<i>Розділ дванадцятий. Чому Москва дала моїй трилогії найвищу оцінку . . . . .</i>	<i>860</i>
Замість анафеми — визнання від нащадків мокселів	860

Цар Олексій патріарху Никону: «Ти бля... кий син»	863
Чому українці бридилися мокселями	870
Москва згодна: київські князі були католиками	874
Як тут заперечити московському професору: «Київ — надмогильна плита Москви»!	
Моя книга — епітафія на цій плиті	877

<i>Замість епілогу. Моя особиста зустріч з антихристом, або Московська рулетка в степах України . . . . .</i>	880
Презентація не на столичному паркеті, а в окопі	880
На війну — в бусику з квашеними помідорами!	882
Блок-пост: далі — лінія фронту	887
Повернення з того світу	892
Найщільніше твоє наближення до смерті	896

<i>Післямова. Прощання з «Антихристом», або «Похорон сатани» прямим рейсом із Верони у Москву . . . . .</i>	900
---	-----